

ע"פ 6099/14 - אמגד אקריע נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליימ
ע"פ 6099/14

לפני:

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט צ' זילברטל
כבוד השופט מ' מזוז

המערער:

אמגד אקריע

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע
בת"פ 7299-11-13 שניתן ביום 30.07.2014 על ידי
כבוד השופט א' ביתן

תאריך הישיבה:

ט"ז בשבט התשע"ה (05.02.2015)

בשם המערער:

עו"ד לומא עגלוני
עו"ד סיגל בלום

בשם המשיבה:

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. סמוך לחצות, בלילה בין 1.11.2013-2.11.2013, נהג המערער - תושב דורא ושוהה בלתי חוקי בישראל - ברכבו בכביש 31 מכיוון ים המלח לעיר ערד. כשהגיע המערער אל הכיכר בכניסה לערד, מתנדבי משטרה אשר נסעו ברכבם הפרטי במסגרת פעילותם במשטרה עצרו את רכבם מולו, הפעילו אור כחול-אדום מהבהב וקראו לו לעצור. המערער התעלם מקריאותיהם, המשיך בנסיעתו בכיכר, חזר לכביש 31 ונסע במהירות בירידות לכיוון ים המלח במטרה להימלט מהשוטרים. במהלך נסיעתו, סטה המערער עם רכבו בעיקולי הכביש אל נתיב הנסיעה הנגדי, כך שלפחות בארבע הזדמנויות שונות, נאלצו כלי רכב שנסעו בנתיב הנסיעה הנגדי לבלום את רכבם ולסטות לצד הדרך כדי להימנע תאונה. המערער המשיך בנסיעתו המהירה עד שהגיע לצומת חתרורים, שם בלם בפתאומיות את רכבו, הסיטו במהירות, פנה ימינה והמשיך בנסיעה מהירה בכביש 258. בשלב מסוים, עקפה ניידת מתנדבים נוספת, שעליה אור כחול-אדום מהבהב, את הרכב ונסעה במקביל אליו מצדו השמאלי. המערער הסיט את רכבו בפתאומיות לימין הדרך, נכנס אל שטח עפר, טיפס על תלולית עפר ונעצר. מתנדבי המשטרה עצרו את כלי רכבם, דלקו אחרי המערער ועצרו אותו.

עמוד 1

2. בגין כל אלה הורשע המערער, על סמך הודאתו, בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובעבירה של כניסה ושהיה בישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל). בית משפט קמא השית על המערער מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים, 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור עבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה ו-4 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור עבירה לפי סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל - שניהם לתקופה של שלוש שנים. עוד פסל בית המשפט את המערער מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 24 חודשים מיום שחרורו ממאסר.

3. על כך נסב הערעור שבפנינו, בו הלן המערער על חומרת העונש. לטענת המערער, מכתב האישום המתוקן עולה כי עבירת פזיזות ורשלנות תואמת יותר את עובדות המקרה מאשר עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. נטען כי לא ניתן משקל מספיק לנסיבות ביצוע העבירות ולנסיבותיו של המערער ובכלל זה להיותו המפרנס היחיד של משפחתו; למצבו הרפואי והיותו אדם חולה שסובל מכאבים מתמשכים בראשו ומאי-שליטה על תנועת יד ימין עקב פגיעתו מרסיס בראשו מירי הרשות הפלסטינית; ולכך שבסופו של אירוע לא נגרם כל נזק. עוד נטען כי העונש שהושת על המערער אינו עולה בקנה אחד עם פסיקת בתי המשפט במקרים דומים ואף חמורים יותר.

4. אומר בקצרה כי אין ממש בערעור.

בתי המשפט חזרו והתריעו על כך "שאינן להשלים עם תופעות של נהיגה פראית ובריונית במהלך מרדפים עם המשטרה ועל הצורך בהחמרת הענישה שיש להטיל על מי המורשע בעבירות מסוג זה" (ע"פ 3641/14 מדינת ישראל נ' חסונה, פסקה 6 (2.7.2014) (להלן: עניין חסונה)). על תופעת המרדפים עמד בית משפט זה בעניין אלקיעאן (ע"פ 2410/04 מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן (11.11.2004)) שם הושת עונש מאסר של 48 חודשים בגין עבירת מרדף. כבר נזדמן לי לומר כי "הלכת אלקיעאן עומדת איתן על רגליה גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, ואמורה להנחות אותנו במקרים כגון דא בקביעת מתחם הענישה" (ע"פ 285/13 מוסטפא נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (28.10.2013)).

להתנהגותו הפראית של המערער בכביש יש להוסיף את עובדת היותו שוהה בלתי חוקי ואת עברו הפלילי הכולל עבירה של גניבת רכב. בהתחשב בכל אלה, הרי שהעונש שהושת על המערער אינו חורג כלל וכלל מרמת הענישה הנוהגת בעבירות מרדפים, ובוודאי שאינו מצדיק התערבות ערכאת הערעור.

5. אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ט"ז בשבט התשע"ה (5.2.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

